

[Erik B. Smith]

stændige, økonomisk uafhængige individer, og den omstændighed, at tjenestemandspensionen reduceres som følge af egen folkepension, kan nok accepteres, men at f.eks. manden får sin tjenestemandspension yderligere reduceret som følge af hustruens folkepension, kritiseres ganske voldsomt og med rette.

Hensigten med lovændringen er at ophæve samordningsfradraget i tjenestemandspensionen som følge af ægtefællens sociale pension.

Den omstændighed, at tjenestemandspensionerne er underkastet en midlertidig regulering uafhængigt af prisudviklingen i modsætning til de sociale pensioner, har endvidere skabt det indtryk, at tjenestemandspensionen i væsentlig grad bliver udhulet under suspenderingen af den almindelige dyrtidsregulering.

Lovforslaget indebærer, at samordningsfradraget i fremtiden ikke længere skal ske i selve tjenestemandspensionen, men i stedet foretages i den sociale pension.

Forslagsstillerne forventer, at lovforslaget kan gennemføres med virkning fra 1. januar 1987.

Lone Dybkjær (RV):

Som ordfører for forslagsstillerne skal jeg herved tillade mig at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om Christianias fremtid.

(Beslutningsforslag nr. B 42).

Forslaget tilsigter en videreførelse af Christiania i overensstemmelse med den dagsorden, der blev vedtaget af folketinget den 16. marts 1982.

Forslagsstillerne finder, at spørgsmålet om en mere permanent løsning for Christiania trænger sig på. Folketinget har gennem de mange debatter og hensigtserklæringer om Christiania i de 14 år, Christiania har eksisteret, siden militæret blev flyttet, hvorved området lå ubeboet hen, påtaget sig et medansvar for udviklingen.

Dette nødvendiggør, at der nu fra folketingets side kommer et konstruktivt udspil om, hvorledes Christianias fortsatte eksistens sikres, således at der kan etableres en dialog med Christianias beboere om den fremtidige udvikling.

Forslaget er en uændret genfremsættelse af et i folketingsåret 1984-85 fremsat forslag.

Forslaget genfremsættes for at genoptage det arbejde, der i sidste folketingssamling blev påbegyndt angående Christiania.

Jeg henviser i øvrigt til de bemærkninger, der ledsager beslutningsforslaget, og anbefaler det til tingets velvillige behandling.

Den første sag på dagsordenen var:

1) Spørgsmål til ministrene:

Spm. nr. S 222

1) Til statsministeren af:

Poulsgaard (FP):

»Har regeringen godkendt, at de enkelte ministre på statens regning kan ansætte politiske konsulenter?«

Skriftlig begrundelse

Den senere tids avisdebat om ansættelse af et tidligere folketingsmedlem som politisk konsulent har jo medført en del undren. Det ønskes oplyst, om det er en ny kutyme, regeringen er ved at indføre.

Poulsgaard (FP):

Det kan måske synes lidt mærkeligt, at man ulejliger statsministeren med et spørgsmål til 35.000 kr., men nu er det jo ikke kun et spørgsmål til 35.000 kr., det er et spørgsmål om en helt ny praksis, som regeringen tilsyneladende er ved at indføre, og vi ved jo igennem aviser og fra svar, vi har fået i finansudvalget, at finansministeren har godkendt, at en minister kan ansætte en tidligere partifælle som personlig konsulent. Så er vi jo derovre, at vi begynder at kunne få vicestatsministre, og så drejer det sig jo ikke om 35.000 kr. længere, så drejer det sig om en helt ny praksis, der er blevet indført.

Da der har været en ret så stor omtale af denne sag, synes jeg egentlig, at det nu var på tide, at vi fik regeringschefens syn på sagen at vide: skal vi respektere fremover, at ministre kan ansætte venner og bekendte, og hvem det er, ikke til at hjælpe i ministeriet, men som personlige konsulenter eller med andre ord en slags viceministre.

Statsministeren (Poul Schlüter):

[Statsministeren]

Spørgsmålet om at engagere det, der kaldes »fremmede tjenesteydelser«, hører under den enkelte minister og er hans ansvar, og jeg kan sige, at det arrangement, hr. Poulsgaard refererer til, i ministeriet for offentlige arbejder, ikke har været behandlet anderledes. Regeringen har ikke på forhånd godkendt ansættelsen, for det skal regeringen jo ikke, således som vore regler er. Det er helt naturligt, at det er sådan, og at den enkelte minister selv må afgøre behovet for at engagere det, der hedder »fremmede tjenesteydelser«, og hvortil der jo i de fleste ministerier er afsat et bestemt beløb på en særlig konto.

I øvrigt kan jeg henvise til finansministerens besvarelse af finansudvalgets spørgsmål af 25. oktober 1985, bilag nr. 2335.

Poulsgaard (FP):

Nu ved jeg ikke rigtig, om man skal takke for svaret. Da jeg er en høflig mand, så vil jeg gerne takke for svaret, men hvis de avisreferater, der har været, er rigtige, så har hr. Stubkjær Pedersen udtalt, at han er ansat som personlig rådgiver for trafikministeren, og han bliver aflønnet over trafikministerens budget. Vi er altså inde på en helt, helt ny praksis.

Men jeg er da glad for at få statsministerens ord for, at det ikke er noget, som regeringen har godkendt, og derfor kan man vel gå ud fra, at det ikke er en praksis, som vil brede sig. Og hvis det er tilfældet, så er jeg i og for sig tilfreds.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 235

2) Til udenrigsministeren af:

Albrechtsen (VS):

»Er det korrekt, at udenrigsministeren til pressen efter folketingets debat om Mellemamerika har udtalt, at han ikke finder anledning til at foretage sig noget ud over det, regeringen løbende gør i FN's sikkerhedsråd og sammen med EF-landene?«

Skriftlig begrundelse

Under Mellemamerikadebatten i folketinget den 7. november 1985 skabte udenrigsministeren på et tidspunkt tvivl om regeringens vilje til fuldt ud at efterleve den dagsorden,

som senere under forespørgslen blev vedtaget. Det drejede sig om efterlevelsen af det afsnit i dagsordenen, hvori regeringen opfordres til at opfordre USA til at ændre sin politik over for landene i Centralamerika, omgående stoppe handelsembargoen mod Nicaragua og genoptage Manzanillodrøftelserne.

Ministeren skabte tvivlen ved at udtale, at regeringen ikke ville komme med ensidige opfordringer til USA.

Senere i debatten kom ministeren dog med udtalelser, der kunne tydes i retning af, at regeringen alligevel ville rette en opfordring til USA.

Men af Jyllands-Posten den 8. november 1985 fremgår det, at ministeren – efter debatten i folketinget – har udtalt til avisen, at han ikke finder anledning til at foretage sig noget ud over det, som regeringen løbende gør i FN's sikkerhedsråd og sammen med EF-landene, og ifølge avisartiklen betegnede han dagsordenen som »i bedste fald overflødig«.

Dermed rejser ministeren atter tvivl om regeringens vilje til at efterleve dagsordenen. Derfor bør ministeren gennem besvarelsen af dette spørgsmål have lejlighed til endegyldigt at fjerne tvivlen.

Formanden:

Spørgsmålet vil blive besvaret af statsministeren på udenrigsministerens vegne.

Albrechtsen (VS):

Nu må vi jo prøve i fællesskab at få gransket os frem til, hvad udenrigsministeren har sagt, når han ikke selv er til stede.

Der skete det, at jeg henimod slutningen af Mellemamerikadebatten egentlig havde den fornemmelse, at der var bragt klarhed over sagen, fordi ministeren sagde, at dagsordenen ville blive opfyldt; den var løbende, mente han, allerede blevet det, og den ville også blive det i fremtiden.

Men så kom jeg ganske alvorligt i tvivl, da jeg dagen efter i Jyllands-Posten kunne læse den formulering, at ministeren sagde, at han ikke fandt anledning til at foretage sig noget ud over det, regeringen løbende gør i FN's sikkerhedsråd og sammen med EF-landene, og det vil jeg godt bede statsministeren om at uddybe. Hvad betyder det konkret?

Statsministeren (Poul Schlüter):

[Statsministeren]

Jeg kunne i og for sig svare ganske kort og nøjes med at fastslå, at regeringen agter at efterleve den pågældende dagsorden, men vi skal jo nok gå lidt dybere, og derfor vil jeg føje til, som udenrigsministeren også anførte ved afslutningen af folketingets debat i sidste uge, at det, der står i den vedtagne dagsorden, i og for sig allerede er opfyldt og altså også vil blive opfyldt i fremtiden. Men, tilføje så udenrigsministeren, det, der står i dagsordenen, udtrykker kun en del af det samlede billede, idet et enkelt land her trækkes frem og nævnes ved navn i en situation, der er et kompleks med mange interesser og mange aktører.

Det var også baggrunden for, at regeringen ikke fandt det rigtigt at stemme for dagsordenen, for der er også andre temaer inden for dette meget vanskelige emneområde, som det vil være rigtigt at kunne udtale sig om. Regeringen fandt det ikke hensigtsmæssigt at stemme for en dagsorden, som koncentrerede sig om den ensidige opfordring alene til USA om at ændre sin Mellemerikapolitik.

Det blev under debatten understreget af udenrigsministeren, at Danmark gennem diplomatiske kanaler, under besøg af regeringsmedlemmer i USA og gennem vort samarbejde med de øvrige europæiske lande løbende holder USA orienteret om vor holdning til de mange forskellige elementer i USAs Mellemerikapolitik. Det gælder således behovet for yderligere kontakt mellem USA og Nicaragua – en sådan kontakt fandt senest sted i Washington i slutningen af sidste måned – og det gælder den amerikanske handelsembargo over for Nicaragua, som regeringen allerede ganske klart i FNs sikkerhedsråd har taget afstand fra.

Jeg kan også oplyse, at folketingets dagsorden har regeringen sørget for at kommunikere til den amerikanske ambassadør her i landet dagen efter folketingets vedtagelse af teksten.

Albrechtsen (VS):

Jeg vil godt sige statsministeren tak for svaret. Jeg hæftede mig selvfølgelig først og fremmest ved, at statsministeren klart og utvetydigt sagde, at regeringen agter at efterleve denne dagsorden. Det vil sige, at regeringen agter at opfordre USA til at ændre sin politik over for landene i Centralamerika,

omgående stoppe handelsembargoen mod Nicaragua og genoptage Manzanillodrøftelserne, og det var jo også det, man kunne forstå af udenrigsministerens bemærkninger til slut i debatten. Og det vil sige, at den fortolkning, som udenrigsministeren har fremlagt over for Jyllands-Posten, må vi så konstatere ikke har været helt velovervejet og ikke helt korrekt i forhold til regeringens politik. Men det er så bragt på plads, og det er jeg glad for.

Jeg vil godt slutte med at spørge statsministeren, om det, der så står tilbage i det, statsministeren nævnte om andre henvendelser til andre lande osv., altså er, at man følger dagsordenens ordlyd med denne opfordring til USA, som jeg har forstået allerede i en vis form er kommunikeret til USA, men at man samtidig fra regeringens side også tager andre diplomatiske skridt, som i og for sig ikke har noget med dette at gøre, skridt, som regeringen også ønsker at tage, og som ligger inden for det, folketinget har udstukket i sine dagsordener.

Statsministeren (Poul Schlüter):

Jeg kan ikke se, der foreligger nogen konflikt imellem det, udenrigsministeren udtalte her i salen, og det, udenrigsministeren har udtalt til nogle dagblade. Og for at forebygge enhver misforståelse fristes jeg til at gøre opmærksom på, at udenrigsministeren og undertegnede er ganske enige i den sag. Det har jeg sikret mig ved at bede udenrigsministeren skrive udkastet til det svar, jeg netop har afgivet på hr. Albrechtsens spørgsmål. Svaret kunne lige så godt være kommet gennem udenrigsministerens mund i dag.

Men jeg vil også gerne føje til, at jeg selv under mit ophold i New York i anledning af FNs 40 års dag for nylig havde lejlighed til at føre en samtale med præsident Ortega, og ham har jeg ved den lejlighed orienteret om de danske synspunkter på situationen i Nicaragua. Ved den lejlighed kunne jeg også sige til ham, at vi alle i den demokratiske del af verden er overordentlig foruroligede over, at han og hans regime for nylig i meget væsentlig grad har begrænset de politiske frihedsrettigheder i Nicaragua. Jeg advarede ham, og jeg sagde, at det er sådanne ting, som kan bidrage til, at den naturlige sympati, som på mange måder ellers står omkring Nicaragua,

[Statsministeren]

fortabes, og jeg tror i og for sig, han forstod mit synspunkt. Han sagde i øvrigt til mig – det synes jeg var interessant – at når de til næste år vil gennemføre en ny forfatning, så vil den klart bygge på pluralismen; og det roste jeg ham for.

Der er altså mange aspekter, synes jeg, i hele sagen omkring Nicaragua, men den danske regering vil – det er helt klart – bygge på folketingets vedtagne dagsorden, og vi vil i videst muligt omfang holde samtlige interesser, hvis jeg må bruge det udtryk, i konflikten, herunder USA, orienteret om den danske holdning som udtrykt i folketingets dagsorden.

Albrechtsen (VS):

Kun det enkelte problem synes jeg står tilbage, at statsministeren nævner, at han hele tiden har været enig med udenrigsministeren, og at der ikke er nogen modsætning mellem det, udenrigsministeren sagde til Jyllands-Posten, og så det, vi har fået at vide i dag. Jeg vil godt spørge statsministeren, om den formulering, udenrigsministeren havde over for Jyllands-Posten, egentlig ikke kan give anledning til nogle fortolkninger, der kunne misforstås. Jeg kunne i hvert fald ikke læse den sådan, at det stod klart, at man ville efterleve dagsordenen.

Jeg forstår måske godt statsministerens interesse i, at der ikke kommer modstrid mellem udenrigsministeren og statsministeren, og det vigtige er da også det, der nu er bragt på plads. Men jeg synes, jeg var nødt til at rejse spørgsmålet om denne uklarhed, som udenrigsministeren bragte op.

Statsministeren (Poul Schlüter):

Hvis man er under indflydelse af almindelig god vilje, mener jeg ikke, der er grund til at være forvirret og opfatte det således, at der foreligger en modsigelse.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 242

3) Til statsministeren af:

Hans Hækkerup (S):

»Vil regeringen efterleve den dagsorden, som folketinget vedtog den 7. november 1985 under forespørgselsdebatten om situationen i

Centralamerika, og opfordre USA til at ændre sin politik over for landene i Centralamerika, til omgående at stoppe handelsembargoen mod Nicaragua og til at genoptage Manzanillodrøftelserne?«

Skriftlig begrundelse

Under forespørgselsdebatten stillede spørgeren gentagne gange ovennævnte spørgsmål til udenrigsministeren, men han kunne øjensynlig ikke udtale sig på regeringens vegne.

Statsministeren (Poul Schlüter):

Idet jeg henviser til den besvarelse, jeg netop har givet af spørgsmål nr. S 235, kan jeg besvare hr. Hans Hækkerups spørgsmål med et klart ja.

Hans Hækkerup (S):

Jeg er meget tilfreds med statsministerens svar, og jeg ville selvfølgelig ikke have træt folketinget med at stille spørgsmålet, hvis ikke det var sådan, at der under debatten havde været en vis uklarhed om, hvad der var regeringens holdning. Jeg stillede faktisk det spørgsmål gentagne gange under debatten uden at få svar, og jeg vil derfor gerne spørge statsministeren, om han ikke mener, det var uheldigt, at udenrigsministeren under debatten den 7. november ikke ville bekræfte, at regeringen ville efterleve den af socialdemokratiet og det radikale venstre foreslåede dagsorden, såfremt den blev vedtaget.

Ole Espersen (S):

Jeg er også meget tilfreds med den holdning, som statsministeren giver udtryk for her.

Jeg vil gerne stille et spørgsmål. Jeg forstod i forbindelse med debatten omkring det forrige spørgsmål – og det har jo lige så stor betydning for dette – at statsministeren eller udenrigsministeren har, som det blev udtrykt, »kommunikeret folketingets dagsorden til den amerikanske ambassadør«. Nu ved jeg ikke præcis, hvad ordet »kommunikeret« dækker. Det kan være mange ting. Det kan være dagsordenen med et »uden følgeskrivelse«, det kan være dagsordenen ledsaget af en pæn følgeskrivelse: »Hermed fremsendes« den. Men det kan også være mere, naturligvis, og derfor vil jeg gerne spørge statsmini-

[Ole Espersen]

steren, hvad det vil sige, at denne dagsorden er kommunikeret.

Statsministeren (Poul Schlüter):

Selv om vi forsøger at udføre vort arbejde så praktisk som muligt i regeringen, må jeg indrømme, at jeg ikke selv har kørt dagsordenen ud til ambassadøren. Jeg tvivler på, at udenrigsministeren har. Den er nok sendt pr. bud, det vil jeg næsten tro.

Ideen har altså været den, at regeringen fandt, at det var helt naturligt og nødvendigt, når folketinget vedtog en sådan dagsorden, at en af de ambassader, som var direkte involveret, fik en orientering straks, og derfor blev ambassaden under en eller anden form orienteret og fik dagsordenen fysisk til rådighed dagen efter debatten.

Så vidt jeg kan se, foreligger der ingen uklarheder i denne sag, heller ikke for så vidt angår udenrigsministerens udmærkede udtalelser under debatten i sidste uge. Jeg mener, der er fuld klarhed til stede, og selv om jeg gerne ville, har jeg altså ikke yderligere at føje til.

Hans Hækkerup (S):

Det, der først og fremmest har givet anledning til spørgsmålene, er jo netop, at udenrigsministeren ikke under debatten ville svare på mit spørgsmål. Og jeg kan sige, at det, der gjorde, at jeg følte mig foranlediget til at stille spørgsmålet til udenrigsministeren under debatten, netop var de udtalelser, udenrigsministeren kom med, idet han sagde:

»For at vi kan undgå senere misforståelser, vil jeg gerne præcisere, hvordan regeringen fortolker denne dagsorden, som jo nok bliver vedtaget.«

Og så sagde udenrigsministeren:

»Regeringen har ikke til hensigt at komme med ensidige opfordringer til USA om at ændre sin Mellemerikapolitik.«

Det var derefter, jeg stillede spørgsmålet til udenrigsministeren, og det spørgsmål ville udenrigsministeren ikke besvare.

Det, jeg spørger statsministeren om, er altså, om det ikke er uheldigt af hensyn til folkestyret, af hensyn til det parlamentariske system, at udenrigsministeren ikke over for folketinget ville svare på, om regeringen ville efterleve dagsordenen.

Ole Espersen (S):

Vi opfatter ikke – og deri er statsministeren sikkert enig – regeringen som et ekspeditionskontor, der pr. bud bringer dagsordener til ambassadøren. Hensigten med dagsordenen er naturligvis, at det er regeringen, der skal opfordre USA til de to foranstaltninger, der nævnes i dagsordenen.

Derfor må jeg opfatte – og det er mit spørgsmål – den hurtige orientering af ambassadøren, som jeg finder udmærket, naturligvis, som et første skridt, og gå ud fra, at der derefter kommer en opfordring fra regeringen, foranlediget af debatten i folketinget naturligvis, til USA om at foretage de ting, som dagsordenen pålægger regeringen at foretage.

Jeg vil gerne bede statsministeren bekræfte, at dette skridt, som er nævnt af statsministeren, var det første, og at der senere følger en regeringsopfordring.

Statsministeren (Poul Schlüter):

Så vidt jeg har forstået, svarede udenrigsministeren ved afslutningen af folketingets Mellemerikadebat i sidste uge, at det, der stod i den pågældende dagsorden, anså han allerede for i og for sig at være opfyldt, og det ville også blive det i fremtiden. Det mener jeg var en helt afgørende udtalelse. Og udenrigsministeren understregede også under debatten, at Danmark gennem diplomatiske kanaler – det kan ske på mange måder: under besøg af regeringsmedlemmer i USA og omvendt og gennem vort samarbejde med de øvrige europæiske lande – løbende holder USA orienteret om vor holdning til de mange forskellige elementer i USAs Mellemerikapolitik. Jeg synes således, at der er fuld klarhed på området.

Dagsordenen er kommunikeret til USAs ambassade i København. Det mener jeg er den naturlige måde at optræde på i en sådan sag. Jeg kan ikke rigtig se, man kan gøre det på anden praktisk facon.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 239

4) Til *indenrigsministeren* af:

Henning Rasmussen (S):

[Henning Rasmussen]

»Er indenrigsministeren enig med amtsborgmester Bent Løber, Frederiksborg amtskommune, i, at amtskommunen skal tilbyde at udføre bl.a. hofteledsoperationer til pengesterke udlændinge, når der her i landet er tusindvis af mennesker, der i årevis må leve en smertefyldt tilværelse, fordi man ikke alle steder har haft mulighed for at udvide de ortopedkirurgiske afdelinger?«

Skriftlig begrundelse

Amtsborgmester Bent Løber har foreslået, at Frederiksborg amts sygehusvæsen nu tilbyder mennesker fra bl.a. Saudi-Arabien og USA mod betaling at få indsat nye led i bl.a. hofter og knæ.

Amtsborgmesteren begrundet det med, at der ikke er ventelister til disse operationer i Frederiksborg amt, og at det ikke er hans problem, at der andre steder i landet er ventelister til operation for disse meget smertefulde sygdomme.

Indenrigsministeren (Britta Schall Holberg):

Jeg opfatter amtsborgmester Bent Løbers tanker om salg af sygehusedelser til udlændinge som meget foreløbige, nærmest som et indlæg i den offentlige debat. Jeg synes derfor, at det er for tidligt at tage hele denne sag op. Tankerne har jo en meget foreløbig karakter og har i øvrigt ikke nærmere været drøftet i amtsrådet, så vidt jeg forstår.

Jeg vil dog gerne benytte lejligheden her til at sige, at jeg finder det meget beklageligt, at der stadig i mange amtskommuner er lange ventelister til så vigtige operationer som f.eks. hofteledsoperationer, også selv om de pågældende amtskommuner gør en stor indsats for at søge at løse problemerne. Det er derfor også min opfattelse, at den kapacitet, der er til rådighed på de danske sygehuse, først og fremmest skal bruges til at hjælpe mennesker, der bor her i landet.

I øvrigt vil jeg gerne understrege, at jeg er meget optaget af spørgsmålet om, hvordan vi kan åbne amtsgrænserne mere, end det åbenbart er muligt i dag. Jeg har derfor for et stykke tid siden nedsat et udvalg, der skal se på, hvordan vi kan klare dette problem. Netop spørgsmålet om ventelister aktualiserer jo, at vi står over for det problem, at patienten let kan komme i klemme, hvis vi ikke er flek-

sible nok til at indrette systemerne efter borgerne og ikke omvendt.

Jeg håber derfor, at det hurtigt vil lykkes udvalget i samarbejde med amtskommunerne at finde en løsning til gavn for patienterne.

Henning Rasmussen (S):

Jeg kan jo ikke påstå, at ministeren svarede på spørgsmålet, om ministeren var enig med Bent Løber i det synspunkt, han har givet udtryk for. Det fik jeg ikke svar på. Jeg fik det svar, at amtsborgmesteren jo bare var kommet med et indlæg i debatten, men det var et synspunkt på det indlæg i debatten, jeg bad om.

Så vil jeg gerne dernæst uddybe spørgsmålet ved at spørge, om ministeren kan og vil forhindre, at danske sygehuse sælger behandling til udenlandske patienter forud for danske.

Og hvis ministeren ikke kan det, således som lovgivningen er i dag, vil jeg gerne spørge, om ministeren om nødvendigt vil ændre loven, så det ikke bliver muligt.

Endelig vil jeg spørge, om ministeren vil acceptere en fremtidig udvikling, hvor det danske sygehusvæsen behandler et stigende antal udlændinge, der kommer her, fordi de i modsætning til det store flertal i deres hjemlande har råd til at betale, og altså kommer her, uanset at de måske ikke har så stort et behov for behandling som de andre, der ikke kan betale for behandling på danske hospitaler.

Indenrigsministeren (Britta Schall Holberg):

Jeg synes, jeg svarede ganske grundigt på det spørgsmål, som blev rejst, idet jeg sagde, at jeg godt ville benytte lejligheden til at sige, at vi fandt, at det var meget kedeligt, at der var de lange ventelister til disse vigtige operationer, bl.a. hofteledsoperationer, selv om amtskommunerne gør en stor indsats for at søge at løse problemerne.

Og derefter sagde jeg – og det mener jeg er et ganske klart svar på det spørgsmål, jeg fik stillet: »Det er derfor også min opfattelse, at den kapacitet, der er til rådighed på danske sygehuse, først og fremmest skal bruges til at hjælpe mennesker, der bor her i landet.« Tydeligere kan det vist ikke besvares.

Og så vil jeg i øvrigt sige, at jeg mener – som jeg indledte med at sige – at det er et

[Indenrigsministeren]

helt hypotetisk spørgsmål. Vi er jo i den situation, som man vil vide, at de danske sygehuse ikke i dag har overkapacitet. Derfor synes jeg, man skal vende tilbage til spørgsmålet, den dag en sådan overkapacitet måtte opstå.

Henning Rasmussen (S):

Jeg synes ikke, det er tilfredsstillende, at ministeren siger, at der ikke er et problem i dag, og det vil vi vende tilbage til, den dag problemet måske opstår. Der er en amtsborgmester i et stort amt, der har sagt: efter min overbevisning er der overkapacitet inden for sygehusvæsenet i amtet; jeg har derfor til hensigt at foreslå, at vi giver os til at sælge behandling til kapitalstærke udlændinge.

Så langt føler han i hvert fald at de er fremme.

Jeg er af den opfattelse, at ministeren i denne sag bør gå i aktion for at sikre, at de ting ikke kan ske i fremtiden, og jeg opfatter ministerens svar på den måde, at det har ministeren ikke til hensigt at gøre. Er det rigtigt forstået?

Indenrigsministeren (Britta Schall Holberg):

Hvis man har respekt for den kommunale, lokale diskussion, så synes jeg, at man må respektere, at et medlem af et amtsråd – og et fremtrædende medlem af et amtsråd – på et politisk vælgermøde giver udtryk for nogle synspunkter, som kan indgå i den almindelige debat. Så går jeg ud fra, at man i dette amtsråd også i tråd med det kommunale selvstyre diskuterede spørgsmålet, om en sådan tankegang skulle nyde fremme. Og så først mener jeg i virkeligheden at det er en sag for folketinget at begynde at diskutere, men ikke før, for så begynder vi vist at gaffe os ind på noget, som i hvert fald ikke har meget med det lokale selvstyre at gøre.

Anker Jørgensen (S):

Jeg vil gerne spørge indenrigsministeren, om ikke der egentlig er en meget stor overensstemmelse mellem det, som amtsborgmester Løber har sagt, og som jo er sagt meget klart og tydeligt, nemlig at han vil sælge hospitalspladser og operationer til kapitalstærke i udlandet, altså mellem denne tankegang og så hele tanken om privatisering af hospitaler.

Jeg mener, der er det. Hvad mener indenrigsministeren?

Indenrigsministeren (Britta Schall Holberg):

Nu er jeg jo i den situation, som sikkert mange andre i denne sal også er, at jeg kun kender amtsborgmester Bent Løbers udtalelser fra pressen, og jeg synes oprigtig talt ikke, at det er rimeligt, at vi her i folketings salen – især ikke i den kommunale valgkampsituation, vi er inde i – står og diskuterer, hvad en amtsborgmester har sagt på et lokalt vælgermøde. Derfor synes jeg, at man skal overlade det til Frederiksborg amtskommune at diskutere den tankegang, og vi ved jo, at amtsborgmesteren i Frederiksborg amt ligesom alle andre amtsborgmestere har al mulig grund til – og i virkeligheden også er forpligtet til – at fremkomme med tankegange, som han selvfølgelig har lov til at luften, uden at vi her i folketinget skal springe op som trold af en æske.

Lad Frederiksborg amtsråd diskutere, om de synes, at det er en tankegang, de kan gå ind for, eller ej, og så kan vi jo diskutere det her bagefter.

Statsministeren (Poul Schlüter):

Dette tema er så interessant, at jeg ikke kan modstå fristelsen til en ganske kort betragtning.

Så vidt jeg har forstået, har den pågældende amtsborgmester givet udtryk for, at i det omfang, der i hans amt, hvor man jo har et fremragende sygehusvæsen, måtte være ledig kapacitet, så kunne man overveje at stille den til rådighed for andre amter eller, sagde han, udlændinge.

Jeg har personlig den opfattelse, at det ville være forkert at stille sådan kapacitet til rådighed for udlændinge mod betaling. Derimod synes jeg, at det er klogt og rigtigt, at den pågældende amtsborgmester peger på, at vi skal have noget mere smidighed på tværs af amtsgrænserne, og jeg synes, det ville være meget naturligt, hvis f.eks. Frederiksborg amt, hvis man i et par år har ledig kapacitet, traf en aftale med Københavns kommune, Københavns amt eller andre, som har lange ventelister, således at Frederiksborg amt bruger sin kapacitet og andre amter betaler rimeligt derfor.

Anker Jørgensen (S):

Jeg synes, at de betragtninger, som statsministeren kom med, var langt mere fornuftige end dem, som Bent Løber kom med. Men det afgørende er stadig væk, at Bent Løber har sagt – eller at det er antydnet – at der er overskud i kapaciteten. Det viser faktisk de undersøgelser, der foreligger, at der ikke er, og derfor er det ligesom på et forkert grundlag, han fremsætter disse dristige tanker. Og det er ikke, fru indenrigsminister, en ligegyldig person. Det er selveste amtsborgmesteren i en af de store amtskommuner, der giver udtryk for et kommunalpolitisk synspunkt, og det er vigtigt for den danske befolkning og for dem, der befinder sig i køen til hospitalerne, at få at vide, om landets, jeg havde nær sagt hospitalsminister, indenrigsminister, er enig eller uenig. Og det har vi ikke kunnet få et klart svar på endnu.

Formanden:

Vi er i spørgetiden. Jeg fattede ikke helt spørgsmålet, men det gjorde indenrigsministeren.

Henning Rasmussen (S):

Jeg må gentage mit spørgsmål over for indenrigsministeren: er det rigtigt, at indenrigsministeren ikke har til hensigt at tage stilling til at begynde på en eller anden form for aktion, der sikrer, at det, som amtsborgmesteren tilkendegav, ikke bliver muligt?

Og jeg fik heller ikke noget svar på mit spørgsmål om, hvad indenrigsministeren mener om den udvikling, der ligger i, at vi eventuelt i stigende grad kommer i den situation, at danske hospitalspladser bliver belagt med udenlandske patienter, der har det fortrin fremfor andre patienter i deres lande, at de har pengepungen i orden, om ministeren slet ikke har gjort sig tanker om den situation?

Indenrigsministeren (Britta Schall Holberg):

Der er sådan en god tradition for i spørgetiden, at man bliver ved med at sige, at ministeren ikke har svaret på det, der blev spurgt om. Det har ministeren rent faktisk, hvilket man kan konstatere, når man ser referatet.

Jeg sagde – jeg vil gerne gentage det én gang til – at det er min opfattelse, at den kapacitet, der er til rådighed på danske sygehu-

se, først og fremmest skal bruges til at hjælpe mennesker, der bor her i landet. Det var det ene helt konkrete svar.

Det andet helt konkrete svar er, at jeg for lang tid siden er blevet opmærksom på, at der ikke er den fleksibilitet mellem amtskommunerne, der kunne være, og at jeg derfor har nedsat et udvalg, som skal se på, hvordan vi kan skabe større fleksibilitet og større mobilitet fra den ene amtskommune til den anden i de tilfælde, hvor der måtte findes ledig kapacitet i den ene amtskommune, som ville kunne udnyttes af den anden amtskommune. Det udvalgsarbejde er i gang i øjeblikket, og det lægger jeg overordentlig stor vægt på. Derfor siger jeg, at spørgsmålet er uaktuelt, fordi vi først skal sørge for vores danske patienter, og jeg har forstået amtsborgmester Løber på den måde, at det er nøjagtigt det synspunkt, han har. Det, han taler om, er, hvis der er overkapacitet.

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørgetiden var dermed til ende.

Skriftligt besvarede spørgsmål:**Formanden:**

Fra de pågældende ministre er modtaget skriftlig besvarelse af spørgsmål stillet af følgende medlemmer af folketinget:

Poulsgaard: spm. nr. S 107

Gade: spm. nr. S 136

Bernhard Baunsgaard: spm. nr. S 138

Ebba Strange: spm. nr. S 140

Leif Hermann: spm. nr. S 145 og 169

Flemming Hansen: spm. nr. S 152

Lenger: spm. nr. S 162

Birthe Hansen: spm. nr. S 166

Tove Lindbo Larsen: spm. nr. S 171, 182 og 183

Arne Jensen: spm. nr. S 173 og 185

Dorte Bennedsen: spm. nr. S 179

Dohrmann: spm. nr. S 180

Alice Faber: spm. nr. S 181

Connie Hedegaard: spm. nr. S 184

Bjørn Westh: spm. nr. S 186 og 187

Stavad: spm. nr. S 188

Pelle Voigt: spm. nr. S 189

Carl Martin Christensen: spm. nr. S 196

Albrechtsen: spm. nr. S 199

Spm. nr. S 107

Til *landbrugsministeren* (16/10 85) af:

Poulsgaard (FP):

»Hvilke initiativer agter ministeren at tage for at forhindre, at dansk ægproduktion flytter syd for grænsen?«

Begrundelse

Ifølge Jyllands-Posten agter Nordeuropas største producenter af æg at flytte en stor del af dansk ægproduktion til Vesttyskland, fordi man ikke kan få et klart svar fra politikerne om, hvad politikerne vil med dansk ægproduktion.

Svar (4/11 85):

Landbrugsministeren (Niels Anker Kofoed):

Som det måske er hr. Poulsgaard bekendt, har jeg igennem længere tid forsøgt at få ændret burhønsbekendtgørelsen.

Jeg skal dog i den forbindelse erindre om, at spørgsmålet henhører under justitsministeriets ressort, og at retsudvalget i givet fald er endeligt besluttende myndighed i denne sag.

Det har imidlertid hidtil vist sig politisk vanskeligt at få en justering af reglerne gennemført, men jeg håber, at det snarest vil lykkes at opnå enighed om en ændring af opmålingsreglerne, så vi undgår den ulykkelige situation, der hersker i dag, hvor visse producenter kun har fået tilladelse til at indsatte 2 henholdsvis 3 høner i hvert bur, mens andre har fået tilladelse til 5 høner, selv om der er tale om fuldstændig ens anlæg.

Hertil kommer, at jeg på regeringens vegne presser stærkt på over for vore EF-partnere for at få gennemført regler, der kan medvirke til at udjævne konkurrenceforskellene mellem ægproducenterne i Danmark og i de øvrige EF-lande.

Jeg skal endelig benytte lejligheden til at advare de kredse, der ønsker at få indført et importforbud mod buræg, idet jeg henviser til de tidligere svar af 18. april 1985 og 16. juli 1985 indeholdende notater fra henholdsvis udenrigsministeriet og landbrugsministeriet samt justitsministeriet vedrørende art. 36 i EF-traktaten.

Spm. nr. S 136

Til *landbrugsministeren* (18/10 85) af:

Gade (SF):

»Agter ministeren at sikre, at stikprøvekontrollen i forbindelse med undersøgelse af medicinrester i slagtekød øges fra de nuværende 10.000 ud af ca. 14 millioner slagtninger til 100.000?«

Begrundelse

Spørgeren har med tilfredshed noteret sig, at bøden for at levere dyr med antibiotikarester søges øget til 10.000 kr. I den forbindelse mener spørgeren, at det ville betyde en reel afskrækkelse for de landmænd, der ikke er omhyggelige nok, når de leverer dyr til slagting, hvis risikoen for at blive opdaget øgedes betragteligt.

Stikprøvekontrollen ville så kunne få betydning med hensyn til at hindre leverancer af dyr med medicinrester i stedet for blot at være statistik.

Svar (8/11 85):

Landbrugsministeren (Niels Anker Kofoed):

I besvarelse af ovennævnte spørgsmål skal jeg henvise til mit svar af 10. september 1985 på spørgsmål nr. S 1661 fra Gade (SF).

Som dér nævnt er det min hensigt at forøge stikprøveantallet for svin og få disse tilbageholdt, til analyseresultaterne foreligger, når det er teknisk muligt. For øjeblikket pågår forhandling med de interesserede brancher og veterinærdirektoratet med henblik på en forøgelse af stikprøveantallet til 15.000 på årsbasis, og jeg ser ingen saglig begrundelse for en forhøjelse til 100.000. Det vil af det følgende ses, hvor lidt man vil opnå herved:

Med udgangspunkt i, at der i 1984 af 7.000 tilfældigt udvalgte svin blev fundet tre med medicinrester, kan man beregne det sandsynlige antal svin med medicinrester ud af det samlede antal slagtesvin.

Man kan selvfølgelig ikke få dette tal med absolut sikkerhed, da der er tale om stikprøver, men vælger man f.eks. statistisk at beregne antallet ud fra 95 pct.s sandsynlighed, vil følgende gælde:

Tager man 10.000 stikprøver, ved man, at det faktiske antal svin med medicinrester vil ligge mellem 0 og 0,8 promille af det samlede antal slagtesvin. Ved 15.000 stikprøver vil man også vide, at det faktiske antal svin med

[Landbrugsministeren]

medicinrester vil ligge mellem 0 og 0,8 promille.

Vælger man at udtage 20.000 stikprøver, indskrænkes dette interval en smule, idet man da vil vide, at det faktiske antal svin med medicinrester vil ligge mellem 0,1 og 0,7 promille af det samlede antal slagtesvin, og øger man stikprøveantallet til 100.000 svin, indskrænkes intervallet yderligere en smule, til mellem 0,3 og 0,6 promille.

Man kan af det ovennævnte se, at man ikke opnår nogen yderligere viden af betydning ved at øge stikprøveantallet, idet man allerede ved 10.000 stikprøver med 95 pct.s sandsynlighed kan fastslå, at antallet er mellem 0 og 0,8 promille.

Jeg vil gerne understrege, at prøven udføres på et lille stykke af nyren, hvor disse medicinrester som bekendt ophobes. Dette betyder, at der er væsentligt mindre, om noget, af stofferne i dyrets kød. Selve nyren kasseres i alle tilfælde.

Når det i begrundelsen for spørgsmålet siges, at spørgeren med tilfredshed har noteret sig, at bøden for at levere dyr med antibiotikarester søges øget til 10.000 kr., må jeg gøre opmærksom på, at der her er tale om en tanke fremsat af formanden for organisationen Danske Slagterier om et organisationsmæssigt bodsansvar. Jeg må for så vidt angår bøde for overtrædelse af de gældende bestemmelser helt henholde mig til mit ovennævnte svar af 10. september 1985.

Jeg vil ikke undlade at benytte denne lejlighed til at fremhæve, at efter de for mig foreliggende oplysninger er der intet sted i verden, hvor forbrugerne har en sådan sikkerhed mod at få kød med indhold af skadelige stoffer som i Danmark. At jeg ikke står ene med dette synspunkt, fremgår også klart af den holdning, som vore udenlandske aftagere har til dansk kød.

Spm. nr. S 138

Til *justitsministeren* (21/10 85) af:

Bernhard Baunsgaard (RV):

»Er det særlige register over ansøgere til stillinger i Dansk Supermarked A/S i overensstemmelse med registerlovgivningen?«

Begrundelse

Ifølge TV-Avisen søndag den 20. oktober 1985 har Dansk Supermarked A/S oprettet et register med beskrivelse af holdninger og egenskaber og en samlet vurdering af karakter m.m. hos ansøgere til stillinger i Dansk Supermarked.

Ifølge oplysningerne, som blev givet bl.a. af HK, omfatter dette register nu henvend 10.000 navne og bevares til senere brug, også efter, at de pågældende stillinger er besat. Det blev endvidere antydnet, at der skete udveksling af oplysninger imellem de forskellige selskaber i den koncern, hvori Dansk Supermarked er et led.

Svar (4/11 85):

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Efter § 3, stk. 1, og § 4, stk. 2, i lov om private registre m.v. må erhvervsvirksomheder kun foretage registrering og videregivelse af oplysninger, som omfattes af loven, i det omfang registreringen og videregivelsen er et naturligt led i den normale drift af virksomheder af den pågældende art. Det følger endvidere af lovens § 3, stk. 2, at oplysninger om race, religion og hudfarve, om politiske, seksuelle og strafbare forhold, om helbredsforhold, misbrug af nydelsesmidler og lignende normalt ikke må registreres. Sådanne oplysninger må ikke videregives til udenforstående uden samtykke fra den registrerede, medmindre dette følger af anden lovgivning. Oprettelse af registre med henblik på at advare andre imod bl.a. ansættelsesforhold til en registreret må efter lovens § 3, stk. 3, kun finde sted efter forudgående tilladelse fra registertilsynet.

Det påhviler efter lovens § 22, stk. 1, registertilsynet at føre tilsyn med, at der ikke sker overtrædelse af loven. Tilsynets afgørelse kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed.

Registertilsynet har over for justitsministeriet oplyst, at tilsynet på baggrund af oplysninger om Dansk Supermarked A/S' registre, der fremkom i TV-udsendelsen Lørdagskanalen den 19. oktober 1985, den 23. oktober 1985 anmodede Dansk Supermarked A/S om en udtalelse vedrørende selskabets registrering og videregivelse af oplysninger om ansatte og stillingsansøgere. Registertilsynet har endnu ikke modtaget svar fra Dansk Supermarked A/S.

Spm. nr. S 140

Til *justitsministeren* (22/10 85) af:

Ebba Strange (SF):

»Kan ministeren oplyse, hvorvidt Dansk Supermarked A/S med hjemmel i lov om private registre er berettiget til at registrere og videregive følsomme personoplysninger, der fremkommer som følge af firmaets ansættelsesprocedurer?«

Begrundelse

I TV-udsendelsen Lørdagskanalen den 19. oktober 1985 fremkom en række oplysninger om den fremgangsmåde, der anvendes af Dansk Supermarked A/S i forbindelse med ansættelser. Det fremgik, at de tilvebragte oplysninger, der hyppigt har særdeles følsom karakter – eksempelvis spørgsmål om menstruationsgener, brug af p-piller, familiesociale problemer m.v. – opbevares af firmaet, uanset om ansøgeren får stillingen.

Ligeledes blev det i udsendelsen hævdet, at oplysningerne cirkulerer frit inden for Dansk Supermarkeds enkeltvirksomheder, ligesom der fremkom formodning om, at oplysninger blev videregivet til virksomheder uden for koncernen.

(Svaret enslydende med svaret på spm. nr. S 138).

Spm. nr. S 145

Til *miljøministeren* (22/10 85) af:

Leif Hermann (SF):

»Skal ministerens svar af 17. oktober 1985 på spørgsmål nr. S 53 af spørgeren opfattes således, at reglen om udlæg af arealer efter lands- og regionplanlovens § 7, stk. 1, nr. 4, fortolkes således, at amtsrådet i sin recipientkvalitetsplanlægning og i sit recipienttilsyn ikke kan nedtone recipientkvaliteten således, at denne målsættes og administreres til at modtage særlig forurenende spildevand?«

Svar (6/11 85):

Miljøministeren (Chr. Christensen):

Jeg har forelagt spørgsmålet for miljøstyrelsen, der har udtalt følgende, hvortil jeg kan henholde mig:

»Ved recipientkvalitetsplanlægningen skal amtskommunerne/hovedstadsrådet sikre, at

der i så vid udstrækning som muligt hersker sådanne forhold i vore vandområder, at flora og fauna er upåvirket eller kun svagt påvirket, og at der er gode hygiejniske forhold (den generelle målsætning). I et nærområde omkring spildevandsudledninger vil man selv ved vidtgående rensning ikke kunne sikre, at denne målsætning kan opretholdes. Det er derfor indbygget i procedurerne omkring denne planlægning, at der i nærområdet omkring spildevandsudledninger afgrænses områder med lempede målsætninger. Selv i disse områder gælder der en række krav, der sikrer mod en for kraftig belastning.

Det er ligeledes klart, at disse krav og afgrænsningen af området skal overvåges ved det amtskommunale recipienttilsyn.

Der er ikke fastlagt mere lempelige procedurer for udledninger fra særlig forurenende virksomheder end for en hvilken som helst anden udledning af spildevand. Tværtimod vil der i reglen for udledninger fra særlig forurenende virksomheder være behov for en mere vidtgående kravfastsættelse og et mere intensivt tilsyn end for udledninger af f.eks. almindeligt husspildevand.«

Spm. nr. S 152

Til *justitsministeren* (23/10 85) af:

Flemming Hansen (KF):

»Vil ministeren tage initiativ til kortere sagsbehandling i direktoratet for udlændinge, når udenlandske virksomheders repræsentanter skal arbejde i Danmark?«

Begrundelse

Ifølge Jyllands-Posten den 23. oktober d.å. forsinker dansk bureaukrati japanske indkøbsvirksomheder i at etablere sig i Danmark. Det er i Danmarks egen interesse, at disse virksomheder bliver etableret, da de kan blive en stærkt medvirkende årsag til øget dansk eksport. Alligevel tager det flere måneder at få godkendt virksomhedernes repræsentanter. Da der er tale om udlændinge, der opholder sig i Danmark på virksomhedernes ansvar, forekommer den lange sagsbehandling i direktoratet for udlændinge urimelig.

Svar (4/11 85):

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Som en af undtagelserne fra det indvandringsstop, som i princippet er opretholdt ved udlændingeloven, kan der efter lovens § 9, stk. 2, nr. 3, gives opholdstilladelse til udlændinge, hvis væsentlige beskæftigelsesmæssige eller erhvervmæssige hensyn taler derfor.

De to sager, som er nævnt i begrundelsen for spørgsmålet, vedrører udenlandske selskabers oprettelse af kontor i Danmark med udenlandsk arbejdskraft og angår således den nævnte undtagelsesbestemmelse.

I begge sager har sagsbehandlingen i direktoratet for udlændinge været lidt over 1 måned, inden ansøgningerne blev imødekommet. Direktoratet har forud herfor i begge sager indhentet en udtalelse fra industriministeriet med henblik på en afklaring af de erhvervmæssige hensyn, som skal foreligge, for at sådanne ansøgninger kan imødekommes efter loven. Det har endvidere i den ene sag været nødvendigt for direktoratet at få supplerende oplysninger til brug for vurderingen.

Direktoratet har oplyst, at man ville have prioriteret sagerne forud for andre sager, hvis det ved deres indsendelse var blevet motiveret, at netop disse sager burde have prioritet fremfor andre, tilsvarende sager om opholds- og arbejdstilladelse.

Jeg er enig i, at der skal være plads til særlig hurtig sagsbehandling, hvor det er påkrævet, men det forudsætter naturligvis, at der gives tilstrækkelige oplysninger til foretagelse af den nødvendige vurdering af sagernes prioritering.

Spm. nr. S 162

Til *indenrigsministeren* (25/10 85) af:

Lenger (VS):

»Finder ministeren, at Frederiksborg amtsråd er berettiget til for skatteydermidler at udgive en pjece om amtskommunen, hvori kun de partier, der er repræsenteret i amtsrådet, kommer til orde?«

Begrundelse

I et informationshæfte til borgerne i Frederiksborg amtskommune om budgettet for 1986 har amtsrådet reserveret plads til politiske kommentarer fra de partier, der er re-

præsenteret i amtsrådet. Dette er i sig selv næppe kritisabelt, idet der er præcedens for, at der af skatteydermidler kan finansieres udtalelser fra de i amtsrådet repræsenterede partier, når det gælder holdninger til trufne beslutninger og det løbende arbejde.

Men i det omtalte informationshæfte går Frederiksborg amtskommune videre end til dette præcedens og relaterer under overskriften »Partierne taler ud før valget!« partiernes udtalelser direkte til kommunevalget, ligesom flere af partiernes udtalelser er direkte rettet mod valgdagen, den 19. november 1985.

Efter spørgerens mening er amtskommunen kun berettiget til at finansiere de enkelte partiers synspunkter over skatterne, hvis alle opstillingsberettigede lister og partier modtager et sådant tilbud. Havde man holdt sig til at kommentere budgettet, havde det været i orden; men når man oven i købet i overskriftsform proklamerer, at der er tale om valgudtalelser, er det ikke i orden.

For en ordens skyld skal det tilføjes, at omtalte pjece oven i købet er husstandsomdelt til alle vælgere i Frederiksborg amtskommune.

Foreløbigt svar (6/11 85):

Indenrigsministeren (Britta Schall Holberg):

Det fremgår af spørgsmålet, at det vedrører en konkret sag. Jeg har derfor bedt Frederiksborg amtsråd om en udtalelse.

Når amtsrådets udtalelse foreligger, vil jeg vende tilbage til det stillede spørgsmål.

Spm. nr. S 166

Til *indenrigsministeren* (28/10 85) af:

Birthe Hansen (SF):

»Hvad vil og kan ministeren gøre for at nedbringe ventetiden for de mennesker, der venter på at gennemgå knæ- og hofteoperationer med henblik på at få indsat protese?«

Begrundelse

Af dagspressen – Politiken og Berlingske Tidende den 27. oktober 1985 – fremgår det, at 3.600 mennesker venter på nyt knæled eller ny hofte.

Den lange ventetid betyder, at en del ældre finder det håbløst at vente, og at de i stedet rekvirerer hjemmehjælp eller søger

[Birthe Hansen]

plejelinstitution, hvilket er dårlig samfundsøkonomi. Dertil kommer yderligere, at ventetiden ikke alene er lang, men ofte også meget smertefuld.

Det fremgår endvidere af Berlingske Tidende, at »det går trægt med samarbejdet mellem amterne for at få løst ventetidspøblemet«.

Svar (7/11 85):

Indenrigsministeren (Britta Schall Holberg):

I forbindelse med besvarelse af 30. september 1985 af spørgsmål 16 fra finansudvalget (bilag 13.27) foretog indenrigsministeriet et telefonisk rundspørge til sygehuskommunerne om ventetiderne for bl.a. hofteoperationer.

Heraf fremgik det bl.a., at flere sygehuskommuner enten vil afsætte eller allerede har afsat yderligere ressourcer til denne sygdomsgruppe. På den baggrund var den generelle vurdering, at de gennemsnitlige ventetider ville udvise en nedadgående tendens.

Som bekendt er det et amtskommunalt anliggende at drive sygehusvæsenet. Jeg har ikke umiddelbart mulighed for at påvirke prioriteringen af ressourcerne i amtskommunerne. Dog skal jeg ikke lægge skjul på, at jeg på den ene side finder det beklageligt med så lange ventetider til vigtige operationer, men på den anden side glædeligt, at amtskommunerne er indstillet på at anvende yderligere ressourcer på den ortopædkirurgiske funktion.

For så vidt angår rigshospitalet kan jeg oplyse, at rigshospitalet og Bornholms amtskommune forbereder en ordning, hvorefter bornholmske ortopædkirurgiske patienter skal kunne opereres på Bornholm af rigshospitalets læger. Tilsvarende ordning ventes indført på Færøerne.

Rigshospitalet er desuden i færd med at sikre en hurtigere overflytning af genoptræningspatienter til bl.a. Diakonissestiftelsen og udskrivning af færdigbehandlede patienter.

Endvidere har rigshospitalet til sygehuskommunerne udsendt visitationsretningslinier for, hvilke patienter der særlig bør henvises til afdelingen fra det amtskommunale sygehusvæsen, således at der fortrinsvis henvises lands- og landsdelspatienter.

Det bemærkes, at rigshospitalet opfylder aftalerne om benyttelse af hospitalet, herunder betjeningen af lokalregionen.

Det er derfor rigshospitalets vurdering, at den samlede virkning af de igangværende initiativer vil medføre forbedring af ventelistsituationen på den ortopædkirurgiske afdeling.

Spm. nr. S 169

Til *miljøministeren* (30/10 85) af:

Leif Hermann (SF):

»Finder ministeren, at det er i overensstemmelse med okkerlovens ordlyd og forudsætninger, at Århus amtsråd ved den endelige vedtagelse af recipientkvalitetsplanen formulerer sådanne bestemmelser vedrørende pumpekanaler i okkerpotentielle områder, at recipientkvalitetsplanen ikke generelt forhindrer dræning af disse områder, men at udløsing af okkerholdigt drænvand til pumpekanaler kan tillades efter amtsrådets vurdering?«

Begrundelse

Spørgeren henviser i øvrigt til spørgsmål nr. S 109 og til begrundelsen for dette spørgsmål.

Svar (7/11 85):

Miljøministeren (Chr. Christensen):

Jeg skal indledningsvis bemærke, at miljøstyrelsen er ankeinstans efter okkerloven. Jeg kan derfor ikke tage stilling til amtsrådets afgørelse i den konkrete sag, der henvises til i begrundelsen for spørgsmålet. Det kan imidlertid oplyses, at den konkrete sag er blevet påklaget til miljøstyrelsen af Danmarks Sportsfiskerforbund.

Generelt kan jeg bekræfte, at der i forbindelse med recipientkvalitetsplanlægningen (regionplantillæg 1985) ikke må ske en nedklassificering af vandløb med henblik på at lette dræningen af okkerpotentielle arealer.

Jeg er derfor enig med Leif Hermann i, at det er væsentligt at sikre, at intentionerne med okkerloven imødekommes af den amtskommunale forvaltning, og jeg kan også love, at jeg vil være opmærksom på disse problemer i forbindelse med, at jeg skal godkende målsætningerne i regionplantillæg 1985. I

[Miljøministeren]

den forbindelse skal jeg henvise til min besvarelse af 11. oktober 1985 af spørgsmål nr. 468 fra folketingets miljø- og planlægningsudvalg.

Spm. nr. S 171

Til *industriministeren* (29/10 85) af:

Tove Lindbo Larsen (S):

»Vil ministeren tage initiativ til at hæve den grænse på maksimalt 10.000 kr., der er fastlagt for klager, der kan behandles i forbrugerklagenævnet?«

Begrundelse

Forbrugerklagenævnet, der nu har eksisteret i 10 år, har aldrig fået ændret beløbsgrænsen.

Det betyder i praksis, at en del sager må afvises, idet beløbet slet ikke svarer til prisudviklingen.

At lade sager over 10.000 kr. overgå til civilt søgsmål er for mange forbrugere aldeles urealistisk, ikke mindst da adgang til fri proces er vanskelig at opnå.

Mange klagesager ser af ovennævnte årsager aldrig dagens lys.

Hvis lovens intentioner ikke skal udhules, er der behov for en tidssvarende ændring af forbrugerklagenævnets praksis.

Svar (6/11 85):

Industriministeren (Stetter):

Det er rigtigt, at ovennævnte maksimumsgrænse for forbrugerklagenævnets virksomhed har været gældende siden nævnets start den 1. juni 1975, samt at maksimumgrænsen som følge af den siden da stedfundne inflation i realiteten har undergået en ændring i nedadgående retning. Jeg har på denne baggrund besluttet at hæve grænsen til 20.000 kr.

Det skal dog påpeges, at det på baggrund af regeringens økonomiske politik, herunder de årlige beskæringer i ministeriets totalramme, er en forudsætning for nævnte forhøjelse af maksimumsgrænsen, at denne etableres inden for klagenævnets nuværende ressourcer.

Forbrugerklagenævnet har i sagens anledning over for mig oplyst, at en forhøjelse af grænsen til 20.000 kr. efter forbrugerklage-

nævnets skøn vil kunne klares inden for nævnets bestående ressourcer.

Spm. nr. S 173

Til *industriministeren* (29/10 85) af:

Arne Jensen (S):

»Vil ministeren oplyse, i hvilket omfang der er sket reduktioner i antallet af stillinger ved egnsudviklingsdirektoratet i Silkeborg i årene 1983, 1984 og 1985, samt oplyse om eventuelle kommende reduktioner i 1986 og 1987?«

Begrundelse

Under behandlingen af lov om egnsudvikling i sidste samling blev det af ministeren anført, at der ikke var tale om reduktioner i egnsudviklingsstøtten, dette på trods af, at ministerens besvarelse af spørgsmål stillet i erhvervsudvalget fastslog en reduktion fra 1983 til 1985. Til yderligere opklaring af disse forhold ønskes denne oversigt for personaleforbruget i egnsudviklingsdirektoratet.

Svar (4/11 85):

Industriministeren (Stetter):

Antallet af stillinger ved egnsudviklingsdirektoratet i Silkeborg androg ultimo 1983 og 1984 henholdsvis 42 og 41. Ultimo 1985 vil antallet af stillinger andrage 34,5, og ultimo 1986 og 1987 forventes antallet af stillinger at andrage 26.

I begrundelsen for spørgsmålet er det anført, at oversigten over udviklingen i personaleforbruget ønskes til yderligere opklaring af, om der er sket en reduktion i egnsudviklingsstøtten.

Hertil skal bemærkes, at ændringen af egnsudviklingsordningen – som anført i lovforslaget – indebærer en administrativ forenkling, der muliggør en gradvis reduktion i egnsudviklingsdirektoratets personaleforbrug, efterhånden som tilsagte lån udbetales.

Hertil kommer, at egnsudviklingsdirektoratet indtil udgangen af 1984 varetog administrationen af håndværkerlånordningen. Fra 1. januar 1985 er denne ordnings administration som bekendt overflyttet til Finansieringsinstituttet for Industri og Håndværk A/S. Efterhånden som der iht. tilsagn givet for 1. januar 1985 udbetales lån under denne

[Industriministeren]

ordning, vil der yderligere ske en gradvis reduktion i egnsudviklingsdirektoratets personaleforbrug.

De ovenfor anførte reduktioner i egnsudviklingsdirektoratets personaleforbrug er således alene udtryk for dels den administrative lettelse, som ændringen af egnsudviklingsloven har medført, dels overflytningen af administrationen af håndværkerlånordningen.

Egnsudviklingsdirektoratets personaleforbrug kan derimod ikke belyse værdien af egnsudviklingsstøtten, der som anført i mine besvarelser af spørgsmål under behandlingen af lovforslaget om egnsudvikling er uændret i 1985 i forhold til 1984.

Spm. nr. S 179

Til undervisningsministeren (30/10 85) af:

Dorte Bennedsen (S):

»Kan ministeren oplyse, hvorledes det går med planerne om at placere en afdeling af den socialpædagogiske højskole ved Gedved seminarium?«

Begrundelse

I betænkningen over lovforslag nr. L 29 fra 1982-83 hedder det:

»Flertallet er enig om, at undervisningslokaler og kollegier i Gedved skal udnyttes til anden uddannelse, herunder til et socialpædagogisk seminarium, eventuelt med en afdeling af socialpædagogisk højskole, eller til efteruddannelse af landmænd eller lignende uddannelse.«

Det var i december 1982 flertallets indstilling, at der ud over socialpædagogisk seminarium skulle yderligere en uddannelse til Gedved. Man ønskede primært en afdeling af socialpædagogisk højskole, men ville ikke tage endegyldig stilling, fordi der på det tidspunkt også verserede planer om efteruddannelse af landmænd.

Imidlertid blev disse planer ikke realiseret, og det vil derfor være rimeligt nu at placere en afdeling af højskolen på Gedved som ønsket af udvalget.

Svar (7/11 85):

Undervisningsministeren (Bertel Haarder):

Undervisningsministeriet har nedsat et udvalg, der har til opgave at vurdere decentralisering og samordning af videreuddannelse af personale med videregående uddannelse ansat i socialsektoren. I dette udvalgsarbejde indgår spørgsmålet om decentralisering af den socialpædagogiske videreuddannelse.

Udvalget har endnu ikke afsluttet sit arbejde. Beslutning om eventuel placering af en del af den socialpædagogiske videreuddannelse ved Gedved seminarium afventer således udvalgets rapport og ministeriets bedømmelse af de i betænkningen indeholdte forslag. Jeg er blevet orienteret om, at udvalget sigter mod aflevering af en delrapport omhandlende det nævnte emne i begyndelsen af 1986.

Spm. nr. S 180

Til økonomiministeren (30/10 85) af:

Dohrmann (FP):

»Hvorledes harmonerer regeringens indkomstpoltik med de 200-300 pct.s lønforhøjelser, som nogle medlemmer af Kommunernes Landsforening har bevilget sig selv?«

Begrundelse

Ifølge oplysninger i pressen var fremskridtspartiets repræsentant i Kommunernes Landsforening den eneste, der gik imod en beslutning om at forhøje honorarer, vederlag og diæter med op til 233 pct. for bestyrelsesmedlemmer i Kommunekemi A/S og Kommunernes Landsforening. I betragtning af, at de fleste, der har bevilget sig selv disse enorme lønforhøjelser, i forvejen oppebærer meget høje indkomster, f.eks. som borgmestre, og at lønmodtagere i almindelighed må leve under et overenskomstmæssigt indgreb, der siger 2 pct., finder spørgeren det påkrævet og nødvendigt, at ministeren i det mindste påtåler det forkerte ved, at nogle tilsyneladende blot rager til sig af skatteydernes penge, medens andre må rette sig efter de love, folketinget har vedtaget.

Svar (7/11 85):

Økonomiministeren (Anders Andersen):

Af begrundelsen for spørgsmålet fremgår det, at de nævnte lønforhøjelser må opfattes som forhøjelser af honorarer, vederlag og

[Økonomiministeren]

diæter for bestyrelsesmedlemmer i Kommunekemi A/S og Kommunernes Landsforening. Sagen har været forelagt industriministeriet til udtalelse vedrørende lov om begrænsning af tantiemer og vederlag m.v., der indgik i forårets helhedsløsning.

Gennem indenrigsministeriet har *Kommunekemi A/S* oplyst, at forslag om ændring af vederlag til bestyrelsesmedlemmer m.fl. kræver vedtagelse på selskabets generalforsamling, og at et sådant forslag ikke har været forelagt generalforsamlingen.

Efter industriministeriets opfattelse vil Kommunekemi A/S være omfattet af loven, idet virksomheder, som ejes eller kontrolleres helt eller delvis af det offentlige, på tilsvarende måde som andre virksomheder er underlagt lovens begrænsning.

Jeg går ud fra, at Kommunekemi A/S vil tage hensyn til dette ved sin videre behandling af sagen.

Til indenrigsministeriet har *Kommunernes Landsforening* telefonisk oplyst, at det er besluttet med virkning fra den 1. april 1986, hvor landsforeningens nye bestyrelse tiltræder, at forhøje visse vederlag.

Spørgsmålet om, hvorvidt Kommunernes Landsforening er omfattet af loven om begrænsning af tantiemer og vederlag m.v., beror på en vurdering af, hvorvidt foreningen må anses for erhvervsdrivende. Dette spørgsmål undersøges af aktieselskabsregisteret, der administrerer loven.

Spm. nr. S 181

Til *ministeren for offentlige arbejder* (30/10 85) af:

Alice Faber (SF):

»Vil ministeren fremskynde foranstaltningerne til ændring af opkørselen fra motorvejen Skallebølle-Blommenslyst ved Odense, således at ulykker af alvorlig art kan undgås?«

Begrundelse

Oversigtsforholdene ved opkørselen er utrolig dårlige. Der er allerede sket flere ulykker, dog endnu ingen dødsulykker, men det er vel kun et spørgsmål om tid, da der er tale om alvorlige ulykker. En artikel i Fyens Stiftstidende den 28. oktober omtaler problemet, og til denne artikel udtaler jysk motorvejskontor

i Skanderborg, at der er overvejelser i gang for at afhjælpe de dårlige oversigtsforhold, hvorfor spørgeren anmoder om en fremskynelse heraf.

Svar (7/11 85):

Ministeren for offentlige arbejder (Arne Melchior):

Det er desværre korrekt, at det efter åbningen af motorvejen syd om Odense har vist sig, at der er problemer med trafikafviklingen i tilslutningsanlægget ved Korsebjerg vest for Odense. Problemerne opstår for de trafikanter, der kommer ad motorvejen fra øst og benytter frakørselsrampen til landevejen Blommenslyst-Skallebølle for at fortsætte mod vest mod Skallebølle. Disse trafikanter føler sig usikre på grund af utilstrækkelig oversigt over trafikken på landevejen.

Fyns amtskommune, politiet og vejdirektoratet har set nærmere på forholdene og har måttet konstatere, at de dårlige oversigtsforhold hænger sammen med landevejens forløb på begge sider af krydsningen med motorvejen, og at en effektiv forbedring af oversigten ikke vil være praktisk mulig.

Derfor vil der straks – og det vil sige allerede i denne uge – blive opsat et midlertidigt lyssignalanlæg. På et senere tidspunkt vil der herefter på grundlag af erfaringer med dette midlertidige anlæg blive etableret et permanent lyssignalanlæg.

Men altså allerede fra denne uge vil trafikafviklingen kunne ske på en sikker og forsvarelig måde.

Spm. nr. S 182

Til *miljøministeren* (31/10 85) af:

Tove Lindbo Larsen (S):

»Hvad vil ministeren gøre for at sikre forbrugere, at de varer, der sælges som helseprodukter, indeholder de stoffer, der er annonceret med, og i en tilfredsstillende renheds- og kvalitetsmæssig grad?«

Begrundelse

Levnedsmiddelstyrelsen har for nylig udsendt en rapport om helseforretningers varesortiment og varernes renhed og kvalitet.

Det er rystende at måtte konstatere, at f.eks. ca. 5 pct. af levnedsmidlerne og ca. 20

[Tove Lindbo Larsen]

pct. af lægemidlerne indeholder sundhedsmæssigt betænkelige urter. Det fremgår også, at de særlige sundhedsteer indeholder samme mængde bekæmpelsesmidler for ca. 80 pct.s vedkommende som almindelig te.

Hvad angår kosttilskud, må disse ifølge undersøgelsen opfattes som nærmest værdiløse, idet kun ca. 40 pct. af produkterne med kvantitativ næringsstofdeklaration indeholder de deklarerede næringsstoffer i mængder, der skønnes at bidrage væsentligt til de anbefalede daglige mængder, og kun for 8 pct. af produkterne med kvalitativ næringsstofdeklaration gælder noget tilsvarende.

Kun cirka halvdelen af næringsdeklarationerne var ærlige om energigivende næringsstoffer, og ca. 45 pct. af de undersøgte produkter sælges ulovligt på grund af manglende anmeldelse.

Det er en helt uholdbar og utilfredsstillende situation for forbrugerne.

Svar (7/11 85):

Miljøministeren (Chr. Christensen):

Levnedsmiddelstyrelsen har udtalt følgende, hvortil jeg kan henholde mig:

»Det er levnedsmiddelstyrelsens opfattelse, at levnedsmiddeloven giver et fuldt tilstrækkeligt grundlag for at få bragt orden i helsekostvarerne. Der tænkes her især på lovens forbud mod vildledning af forbrugerne og mod salg af sundhedsfarlige madvarer. Rapporten viser, at der sker mange overtrædelser af disse bestemmelser. Det er således på kontrolsiden, der må sættes ind.

Levnedsmiddelstyrelsen vil i den nærmeste fremtid sammen med de kommunale myndigheder drøfte, hvordan kontrollen med helsekostvarer kan gøres mere effektiv.

Dele af helsekostbranchen har desuden vist interesse for et samarbejde med myndighederne. Et sådant samarbejde vil sikkert også medvirke til en højere grad af efterlevelse af reglerne.

Der er konstateret en række ulovlige forhold i løbet af undersøgelsen. Myndighederne har naturligvis reageret på disse lovovertrædelser.

Den foreliggende rapport afslører, at de alternative varer, som forbrugerne med nogen ret må forvente at der tilbydes i helsekostforretninger, ikke altid holder, hvad de lover. Det er imidlertid levnedsmiddelstyrel-

sens indtryk, at der – også inden for helsekostbranchen – er mennesker, der arbejder seriøst med at fremstille gode og sunde levnedsmidler.«

Spm. nr. S 183

Til *miljøministeren* (31/10 85) af:

Tove Lindbo Larsen (S):

»Vil ministeren sikre, at der i den oplysningsvirksomhed om ernæringsrigtig kost, som er en del af den ernæringspolitik, som folketinget vedtog i maj 1984, også medtages de erfaringer, der ligger i levnedsmiddelstyrelsens rapport nr. 2 om helsekostforretningers varesortiment?«

Begrundelse

Statens levnedsmiddelstyrelsens rapport om helsekostforretningers varesortiment nr. 2 afslører en del misforståelser vedrørende anvendelse af helseprodukter.

Den ernæringspolitik, som folketinget vedtog i maj 1984, indeholdt som et af elementerne oplysning. Det var endog et af de elementer, de politiske partier var mest glade for.

Endnu har der ikke kunnet spores det helt store initiativ fra regeringen i den anledning.

Når initiativet kommer, må hele dette grå marked vel indgå i overvejelserne.

Svar (7/11 85):

Miljøministeren (Chr. Christensen):

Levnedsmiddelstyrelsen har udtalt følgende, hvortil jeg kan henholde mig:

»Ifølge aftale mellem industriministeriet og miljøministeriet er arbejdsdelingen på ernæringsområdet sådan, at levnedsmiddelstyrelsen fremskaffer grundlaget for ernæringsoplysning, mens selve formidlingen til befolkningen foretages af statens husholdningsråd. Helsekostrapport nr. 2 vil selvfølgelig indgå som en del af grundlaget for oplysningen.

I øvrigt har det jo hele tiden været hovedbudskabet i den offentlige ernæringsoplysning, at vejen til en god ernæringstilstand går gennem en alsidig kost sammensat af helt almindelige levnedsmidler.«

Spm. nr. S 184

Til *indenrigsministeren* (31/10 85) af:

Connie Hedegaard (KF):

»Finder ministeren det rimeligt, at en kommune i sine informationer til borgerne i lokalpressen reklamerer for partipolitiske møder under dække af, at der er tale om borgermøder, således som Tårnby kommune gjorde det i KT-Posten den 22. oktober i år?«

Begrundelse

Ikke mindst fire uger før et kommunevalg forekommer det bemærkelsesværdigt, at en socialdemokratisk styret kommune som Tårnby under rubrikken »Tårnby kommune informerer« annoncerer et borgermøde om AIDS, i betragtning af, at det på side 4 i samme avis af en annonce indrykket af socialdemokratiet fremgår, at der er tale om et partipolitisk møde arrangeret af socialdemokratiet.

Det forekommer urimeligt, at skatteydernes penge går til en sådan indirekte støtte til fordel for et bestemt partis arrangementer, lige så vel som det er betænkeligt, at man forleder folk til at tro, at der er tale om et kommunalt, altså offentligt, arrangeret møde, når det i virkeligheden er klart partipolitisk.

Foreløbigt svar (6/11 85):

Indenrigsministeren (Britta Schall Holberg):

Det fremgår af spørgsmålet, at det vedrører en konkret sag. Jeg har derfor bedt tilsynsrådet for Københavns amt om at se på sagen og orientere mig om resultatet af rådets overvejelser.

Når tilsynsrådets udtalelse foreligger, vil jeg vende tilbage til det stillede spørgsmål.

Spm. nr. S 185

Til *fiskeriministerens* (31/10 85) af:

Arne Jensen (S):

»Vil ministeren tage initiativ til at sikre, at de daglige fiskerinoteringer i Danmarks Radio opretholdes?«

Begrundelse

Efter presseforlydender har Danmarks Radio af sparehensyn planer om pr. 1. januar 1986 at stoppe de daglige fiskerinoteringer.

Det vil være til stor gene for fiskerierhvervet, især for konsumfiskerne, som har behov for at holde sig orienteret om priser fra de forskellige fiskeriauktioner.

Ministerens bør snarest optage forhandlinger med Danmarks Radio med henblik på en videreførelse af noteringerne.

Svar (8/11 85):

Fiskeriministerens (Grove):

I Danmarks Radio overvejer man at ophøre med visse serviceudsendelser, som man finder utidssvarende, heriblandt den daglige udsendelse med fiskerinoteringerne.

Jeg har ingen indflydelse på programsammensætningen i Danmarks Radio, men fiskeriministeriet har i en henvendelse til nyheds- og aktualitetsafdelingen understreget den betydning, den omhandlede udsendelse har for danske fiskere.

Desuden har jeg skrevet til radiorådets formand og gjort opmærksom på den store betydning, disse udsendelser har for fiskerne.

Spm. nr. S 186

Til *energiministerens* (31/10 85) af:

Bjørn Westh (S):

»Vil ministeren oplyse, hvorfor det var en forudsætning for rekonstruktionen af Dansk Vindteknik A/S, Viborg, at energiministeriet trådte ud af aktionærkredsen?«

Begrundelse

I sit svar af 23. oktober 1985 på spørgsmål nr. S 128 vedrørende Dansk Vindteknik A/S, Viborg, oplyste ministeren, at rekonstruktionen af firmaet havde som forudsætning, at energiministeriet trådte ud af aktionærkredsen og afskrev i alt 10 mill. kr.

Gennem spørgsmålet ønskes det bl.a. be-lyst, om der var nogle i den nuværende aktionærkreds, der ikke ønskede energiministeriet som medaktionær.

Svar (7/11 85):

Energiministerens (Enggaard):

Dansk Vindteknik A/S blev etableret 1. december 1981 med energiministeriet som mindretalsaktionær for en tredjedel af den indskudte aktiekapital.

[Energiministeren]

Siden etableringen af selskabet har ministeriet gentagne gange indskudt yderligere betydelige beløb dels i form af ny aktiekapital og ansvarlig lånekapital, dels i form af tilskud til produktudvikling. I alt har energiministeret tilført selskabet ca. 15 mill. kr. Formålet hermed har været at bidrage til at føre udviklingen af store vindmøller så langt frem, at resultaterne af forskningen på området ville kunne udnyttes i et teknisk tilfredsstillende og konkurrencedygtigt produkt.

I forbindelse med overvejelserne om en rekonstruktion af selskabet i sommeren 1985 var det energiministeriets vurdering, at formålet med engagementet i Dansk Vindteknik A/S efter den skete produktudvikling i vid udstrækning var opnået, således at den fremtidige opgave nu navnlig måtte være at skabe grundlag for en bred markedsføring af det udviklede produkt.

Selskabets økonomiske stilling pegede samtidig på, at den videre udnyttelse af selskabets muligheder ville nødvendiggøre en betydelig kapitaltilførsel.

På baggrund af de betydelige kapitalindskud, som energiministeriet allerede havde foretaget, og under hensyn til, at formålet hermed i vidt omfang var opnået, kunne det efter energiministeriets opfattelse give anledning til betænkeligheder, såfremt ministeriet skulle foretage et yderligere betydeligt kapitalindskud i selskabet.

Mere væsentligt var det imidlertid, at en langsigtet løsning af virksomhedens problemer efter energiministeriets opfattelse kun kunne tilvejebringes ved en udvidelse af aktionærkredsen, som ud over den nødvendige kapital ville tilføre virksomheden den ekspertise, som der vil være behov for, herunder med hensyn til markedsføring og vindmøllers indpasning i elsystemer.

Efter energiministeriets vurdering kunne egnede selskaber kun gøres interesseret i at medvirke til en sådan løsning, hvis selskabets kapitalforhold blev saneret.

Under forhandlingerne om selskabets rekonstruktion fremstod det efter energiministeriets opfattelse som den eneste reelle mulighed, at kapitalforholdene blev ordnet ved, at energiministeriet afviklede sit engagement. Ministeriet erklærede sig derfor indforstået med at søge grundlag for at foretage den nødvendige afskrivning af statens tilgodehavende. Dette blev tiltrådt af finansudvalget,

hvorefter rekonstruktionen af selskabet kunne gennemføres.

Spm. nr. S 187

Til *energiministeren* (31/10 85) af:

Bjørn Westh (S):

»Kunne energiministeriet ikke ved tilførsel af ny aktiekapital til Dansk Vindteknik A/S, Viborg, have sikret sig andel i virksomheden, der efter energiministerens opfattelse kunne »resultere i en virksomhed med betydelig dansk vindmølleproduktion og -eksport«?

Svar (7/11 85):

Energiministeren (Enggaard):

Der henvises til min besvarelse af spørgsmål nr. S 186.

Spm. nr. S 188

Til *miljøministeren* (31/10 85) af:

Stavad (S):

»Vil ministeren tage initiativ til, at midlerne i frigørelsesafgiftsfondene kan indgå i frikommuneforsøgene som foreslået af Nordjyllands og Sønderjyllands amter?«

Begrundelse

Efter industriministerens oplysninger i folketingets spørgetid onsdag den 30. oktober 1985 om, at han ikke har noget at indvende imod, at der bruges midler til f.eks. forskning, uddannelse og rådgivning, hvorefter han henviste videre drøftelse om frigørelsesafgiftsfondene til miljøministeren, må de berørte amter have krav på et hurtigt og klart svar for at kunne disponere.

Svar (5/11 85):

Miljøministeren (Chr. Christensen):

Jeg er – og har hele tiden været – positiv over for tanken om som led i frikommuneforsøgsordningen at inddrage en del af midlerne i frigørelsesafgiftsfondene til formål, der ud over egentlige byudviklingsformål også kan være f.eks. de formål, som friamterne har foreslået.

Ved drøftelser med indenrigsministeren og industriministeren har jeg givet udtryk for denne positive holdning.

[Miljøministeren]

Jeg har forstået på industriministeren, at anvendelse af fondsmidler til erhvervsfremme støder på visse vanskeligheder. Det må jeg naturligvis respektere.

Men jeg må sige, at såfremt disse industrielle betænkeligheder kan ryddes af vejen, er jeg indstillet på at gå ind i en konstruktiv drøftelse af, hvorledes nogle af midlerne i frigørelsesafgiftsfondene kan stilles til rådighed for de forsøg, der er ønsket af Nordjyllands og Sønderjyllands amtskommuner.

Spm. nr. S 189

Til udenrigsministeren (31/10 85) af:

Pelle Voigt (SF):

»Overvejer Danmark i fuldt alvor at opgive den sag, man sammen med andre lande har rejst mod Tyrkiet for overtrædelse af menneskerettighederne ved menneskerettighedsdomstolen i Strasbourg, og hvilke konkrete krav stiller man til indførelse af demokratiske tilstande og overholdelse af menneskerettighederne i Tyrkiet for at opgive sagen?«

Begrundelse

Der henvises til en artikel i dagbladet Aktuelt den 27. september 1985, hvor forhandlingerne om en opgivelse af sagen omtales udførligt, bl.a. af medlem af folketinget Lasse Budtz, der kræver sagen oplyst og behandlet i folketinget, før en afgørelse træffes.

Det virker besynderligt, at Danmark skulle overveje en opgivelse af sagen, al den stund bl.a. en nyudkommet rapport fra Amnesty International, »Turkey – testimony on torture«, klart dokumenterer de fortsatte krænkelser af de mest elementære menneskerettigheder i Tyrkiet.

Svar (11/11 85):

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Klagesagen mod Tyrkiet befinder sig for tiden i en fase, hvor Den europæiske Menneskerettighedskommission i overensstemmelse med bestemmelserne i den europæiske menneskerettighedskonvention (art. 28 b) er i færd med at undersøge mulighederne for at nå frem til en mindelig løsning på sagen, der respekterer en menneskerettighederne. Disse

forhandlinger, der finder sted under kommissionens forsæde, er behæftet med en fortrolighedsklausul, og jeg kan derfor ikke for nærværende redegøre offentligt for det nærmere indhold af forhandlingerne. Så sent som den 4. oktober i år er det udenrigspolitiske nævn derimod blevet orienteret om denne udvikling i klagesagen.

Regeringen vil også fremover holde det udenrigspolitiske nævn underrettet om sagens videre forløb.

Spm. nr. S 196

Til landbrugsministeren (1/11 85) af:

Carl Martin Christensen (KF):

»Hvad vil ministeren gøre for at nedbringe sagsbehandlingstiden i matrikeldirektoratet, der nu er oppe på omkring otte måneder – til meget stor gene for vort erhvervsliv?«

Begrundelse

I januar 1985 besvarede landbrugsministeren et spørgsmål om sagsbehandlingstiden i matrikeldirektoratet, som dengang var på 6–7 måneder. Ministeren begrundede den lange tid med den moderniseringsproces, der var i gang.

Nu – 10 måneder efter – ser det ud til, at ventelisterne og ventetiden er blevet endnu længere, og den lange ventetid er en helt meningsløs forhindring for vort ekspanderende erhvervsliv.

Jeg er enig i ministerens målsætning, at en almindelig ekspeditionstid på 1–2 måneder vil være mere passende, og netop i disse år, hvor der virkelig sker noget i erhvervslivet, er det meget uheldigt med sådanne formelle bremser i systemet.

Svar (8/11 85):

Landbrugsministeren (Niels Anker Kofoed):

Som det er spørgeren bekendt, er det min målsætning, at ekspeditionstiden for almindelige udstykningsager ikke bør overstige 1–2 måneder.

Ekspeditionstiden har imidlertid i en periode siden foråret 1984 og indtil sommeren i år været stigende fra et par måneder til i særlige tilfælde at overstige et halvt år.

Årsagerne til denne stigning har altovervejende været, at matrikeldirektoratet i denne

[Landbrugsministeren]

periode har haft betydelige ekstraopgaver, især i forbindelse med omlægningen af matrikelregisteret til EDB og den samtidige omskoling af personalet til anvendelse af ny teknik.

Siden foråret 1984 er der da således også gennemført en indføring af oplysninger vedrørende ca. $\frac{2}{3}$ af landets matrikelnumre fra matrikelprotokollerne til EDB-lager, hvilket har krævet ca. 25–30 mandårs arbejde. Omlægningen forventes tilendebragt i 2. halvår 1986.

Matrikeldirektoratet har til stadighed været opmærksomt på, at stigningen i ekspeditionstiden for udstykningssagerne har været meget uheldig. Man har derfor i hele perioden på forskellig vis søgt at begrænse stigningen gennem omflytning af personale fra andre arbejdsopgaver, hvor dette var muligt, og gennem effektivisering af arbejdsprocesserne og eliminering af kontrolprocedurer, og også på anden måde har man søgt at skaffe flere ressourcer til denne opgaves løsning.

Matrikeldirektoratet har endvidere til stadighed opretholdt en praksis, hvorefter særligt hastende sager efter begrundet anmodning fra den pågældende rekvirent kunne ekspederes fremfor andre sager, hvis en lang sagsbehandlingstid ville få urimelige konsekvenser for rekvirenten. Denne mulighed har været kendt af de landinspektører, der indsender sager til ekspedition i matrikeldirektoratet, og den har været anvendt i praksis i betydeligt omfang.

Hr. Carl Martin Christensen nævner i sit spørgsmål, at ekspeditionstiden for udstykningssager er fortsat stigende, og at den nu for tiden er omkring 8 måneder. Dette er heldigvis ikke tilfældet.

Ekspeditionstiden for udstykningssager kan opdeles i tre perioder:

- En *lagertid*, der er den tid, der går, fra sagen modtages i matrikeldirektoratet, og til den gives ud til teknisk sagsbehandling.
- En *sagsbehandlingstid* for normale, fejlfri sager. Denne periode er normalt et par uger, afhængigt af sagens størrelse og art samt omfanget af nødvendige høringer m.v.
- En *forøget sagsbehandlingstid* for sager, der er mangelfuldt oplyst eller nødvendiggør brevveksling med landinspektøren om

tekniske forhold m.v. Sådanne forhold kan forøge ekspeditionstiden væsentligt.

Den del af ekspeditionstiden, der er af særlig interesse, når man beskæftiger sig med matrikeldirektoratets ekspeditionstidsproblem, er den førstnævnte lagertid. Denne varierer for tiden undtagelsesvis ret væsentligt fra amt til amt, hvilket bl.a. skyldes arbejdet med at omlægge ekspeditionsformen fra manuel sagsbehandling til EDB-sagsbehandling.

En opgørelse af den *samlede ekspeditionstid* for udstykningssager ekspederet inden for den sidste måned viser, at den *gennemsnitlige* ekspeditionstid nu er bragt ned til 4–5 måneder, samt at den har en fortsat faldende tendens. I nogle amter er ekspeditionstiden allerede nede under 2 måneder, mens den i andre desværre endnu er over 6 måneder.

En gennemført beregning over udviklingen i lageret af uekspederede udstykningssager i resten af 1985 og 1986 viser, at det under forudsætning af uændret sagstilgang og uændrede ressourcer er realistisk at antage, at sagslageret i denne periode i hvert fald kan halveres med en tilsvarende reduktion af ekspeditionstiden til følge.

Uanset det ønskelige i en hurtigere nedbringelse af ekspeditionstiden end over en 12 måneders periode er det min opfattelse, at dette næppe er muligt, uden at det vil få meget uheldige konsekvenser på andre områder.

Der er allerede gennemført betydelige omlægninger af sagsbehandlingsprocedurerne i retning af en begrænsning af kontrollen, hvor dette er muligt. En yderligere begrænsning vil forøge risikoen for fejlagtige registreringer. Mulighederne for at overflytte yderligere personale fra andre arbejdsopgaver til arbejdet med ekspedition af matrikulære sager er meget begrænsede.

Jeg har imidlertid anmodet matrikeldirektoratet om fortsat at sikre, at der gøres, hvad der er muligt, for at sikre, at matrikeldirektoratets planlagte reduktion af ekspeditionstiden overholdes og om muligt fremskyndes.

Spm. nr. S 199

Til *forsvarsministeren* (1/11 85) af:

Albrechtsen (VS):

»Vil ministeren søge bekræftet, at Sovjetunionen er rede til at give garanti for sovjeti-

[Albrechtsen]

ske krigsskibes atomvåbenfrihed ved besøg i Danmark, og vil ministeren, når det måtte blive aktuelt, benytte sig af dette tilbud om garanti?»

Begrundelse

Ministeren har i folketingets spørgetid givet udtryk for, at det er vigtigt at beskæftige sig med Warszawapagtationernes atombevåbnede enheder i farvandene omkring Danmark. Spørgeren erklærede sig i folketingets spørgetid den 9. oktober 1985 enig i, at såfremt sovjetiske fartøjer krænker Danmarks atomvåbenfrihed, er det en sag af lige så alvorlig karakter, som når USA og England gør det.

I spørgetiden den 2. oktober 1985 oplyste ministeren, at det er kendt, at hverken USA, Sovjet eller andre atommagter offentliggør, om der er kernevåben om bord på deres skibe. Dette er dog ikke helt rigtigt.

Ifølge Land og Folk den 29. oktober 1985 er Sovjetunionen villig til at give garanti for, at skibene ikke krænker værtslandets atomvåbenfrihed, dvs. garantere, at der ikke er atomvåben om bord.

Hvis dette kan bekræftes, bør et sådant tilbud selvfølgelig føre til, at det også benyttes, når det måtte blive aktuelt.

Spørgeren er naturligvis opmærksom på, at garantiafgivelse ikke vil være så godt som direkte inspektion, men New Zealand-sagen viser, at atommagter i hvert fald betragter det som en meget alvorlig sag at afgive garanti, og at det derfor vil være et kolossalt fremskridt, såfremt atommagterne i hvert fald formås til at afgive en sådan garanti.

Svar (7/11 85):

Forsvarsministeren (Engell):

Spørgsmålet om sovjetiske flådefartøjers besøg i Danmark er ikke for tiden aktuelt. I øvrigt går jeg ud fra, at den sovjetiske regering er fuldt bekendt med den danske atompolitik.

Supplerende besvarelse af skriftligt besvaret spørgsmål:

Ad spm. nr. S 1687
(Folketingsåret 1984-85)

Formanden:

Fra udenrigsministeren er modtaget supplerende besvarelse af et af medlem af folketinget Pia Kjærsgaard (FP) stillet spørgsmål.

Spørgsmålet, der sammen med begrundelsen og det foreløbige svar er optrykt i Folketingsstidende 1984-85, forhandlingerne sp. 12054, var sålydende:

Til indenrigsministeren (3/9 85) af:

Pia Kjærsgaard (FP):

»Vil ministeren lade foretage en undersøgelse, der skal klargøre, om der er andre steder i landet end på Frederiksberg, hvor der er sket indbetaling for insemination til lægers private konti?»

Supplerende svar (5/11 85):

Indenrigsministeren (Britta Schall Holberg):

Med skrivelse af 13. september 1985 gav jeg en foreløbig besvarelse af spørgsmålet, idet jeg oplyste, at jeg ville anmode samtlige amtsråd, Københavns og Frederiksberg kommuner samt rigshospitalet om en udtalelse i anledning af spørgsmålet og begrundelsen herfor.

Det fremgår af udtalelserne fra samtlige amtsråd, Københavns kommune og rigshospitalet, at der ikke bliver og ikke er opkrævet betaling fra patienter, der har fået foretaget kunstig insemination.

Med hensyn til det i begrundelsen for spørgsmålet anførte vedlægger jeg skrivelse af 22. oktober 1985 fra Frederiksberg kommune.

Bilag

Frederiksberg kommune
Økonomidirektoratet

22. okt. 1985

I en skrivelse af 26. september 1985 (2. s. kt. j. nr. 1985-51002-170) har indenrigsministeriet udbedt sig en udtalelse til brug for indenrigsministerens svar på et af folketingsmedlem Pia Kjærsgaard den 3. september 1985 stillet sålydende spørgsmål:

»Vil ministeren lade foretage en undersøgelse, der skal klargøre, om der er andre steder i landet end på Frederiksberg, hvor der

[Indenrigsministeren]

er sket indbetaling for insemination til lægers private konti?»

I denne anledning skal man næst efter at konstatere, at spørgsmålet også vedrører alle andre steder end Frederiksberg, redegøre for træk af sagens forløb på Frederiksberg og herunder besvare indenrigsministeriets spørgsmål om, hvad der siden er passeret i sagen:

På Frederiksberg hospital har man siden 1967 anvendt såkaldt heterolog inseminering (anvendelse af fremmed persons sæd) til behandling af barnløshed. Behandlingen udføres oprindeligt på mere forsøgsmæssig basis og gennemførtes bl.a. ved hjælp af tilskud fra fondsmidler og frivillige bidrag fra de behandlede ægtepar, idet dog udgifter til lokaler, lønninger m.v. afholdtes over hospitalets gynækologiske afdelings driftsbudget.

I 1971 drøftedes sagen i hospitalsudvalget og magistraten, fordi en frivillig betaling fra de hjælpne kvinder og deres ægtemænd kun kunne dække udgiften til indkøb af sædportioner, der anvendtes til insemination, men ikke sædportioner til analyseformål, hvorfor der ønskedes et bidrag dertil fra hospitalsdriften. Dette blev bevilget, idet det samtidig accepteredes, at kravet om at opretholde anonymitet omkring såvel de behandlede kvinder som sæddonorerne nødvendiggjorde, at de frivillige bidrag og betaling til sæddonorer kun kunne administreres af det til klinikken knyttede personale, dvs. især overlæge P. E. Lebech. Et beløb svarende til analyseudgifterne er siden hver måned blevet indsat på en særlig konto i Handelsbanken, som af overlæge Lebech anvendes til betaling af sæddonorer efter en takst, der oplystes at være aftalt mellem sædbankerne, f.eks. på rigshospitalet og i Københavns kommune.

Kvindernes mulighed for at opnå vederlagsfri behandling har været vurderet efter sygehuslovens regler og har været uden sammenhæng med opfordringen til at yde frivillige bidrag til betaling af forbrugte sædportioner, men i erkendelse af risikoen for, at kvinderne i nogle tilfælde vil kunne misforstå deres situation og rettigheder, har magistraten den 9. september 1985 besluttet at lade ordningen ophøre, idet betaling af sæddonorer fuldt ud finansieres af kommunen.

Bortfaldne spørgsmål:

Spm. nr. S 240 og 241

Formanden:

Det er meddelt mig, at spørgsmål nr. S 240 og 241, der var stillet af Camre (S) til miljøministeren, den 13. november 1985 er taget tilbage af spørgeren. Spørgsmålene, der dermed er bortfaldet, var sålydende:

Til *miljøministeren* (8/11 85) af:

Camre (S):

»Hvilke 21 produkter har EF ønsket at mærke »kræftfremkaldende«?»
(Spm. nr. S 240).

Til *miljøministeren* (8/11 85) af:

Camre (S):

»Hvilke 38 produkter har danske miljømyndigheder ønsket at mærke »kræftfremkaldende«, og hvilken bindende lovhjemmel i Danmark kan forhindre folketinget i at kræve de 38 produkter forsynet med mærkningen »kræftfremkaldende«?»
(Spm. nr. S 241).

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Forespørgsel nr. F 4:

Forespørgsel til forsvarsministeren:

»Hvad kan ministeren oplyse om NATOs planer for nye og moderniserede kortdistanceatomvåben (nye atomartillerigranater, flybomber m.v.) i Vesteuropa og om NATOs planer om andre kortdistanceatomvåben, herunder general Rogers' planer om neutronvåben?»

Af Albrechtsen (VS) og Thoft (SF).

(Forespørgslen anmeldt 8/10 85. Fremme af forespørgslen vedtaget 15/10 85).

Formanden:

Jeg skal for god ordens skyld gøre opmærksom på, at afstemning om eventuelle forslag om motiverede dagsordener først vil finde sted i morgen, torsdag den 14. november.

Begrundelse

Albrechtsen (VS):